

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/16/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321011209
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2321011209.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre zločin poškodzovanie a ohrozovanie prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák., o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 20.9.2023, č.k. 1T/88/2021 - 151, na verejnom zasadnutí konanom dňa 5.9.2024 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C. XX, t.č. vo výkone trestu v inej veci, odsudzuje:

Podľa § 286 ods. 2, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Trestného zákona účinného od 6.8.2024 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného od 6.8.2024 sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona účinného od 6.8.2024 sa ruší výrok o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 5T/3/2021 zo dňa 16.12.2021, právoplatným dňa 25.02.2022 ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Galanta (ďalej aj len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 20.9.2023, č.k. 1T/88/2021 – 151 rozhodol tak, že obžalovaného A. B. uznal za vinného zo spáchania zločinu poškodzovanie a ohrozovanie prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 15.05.2021 v čase o 03.53 hod. v Šoporni na ulici Mlynskej, prekonal oplotenie areálu so súpisným číslom XXXX, v ktorom je umiestnený vysielač číslo 1114 BR, kde na vysielači následne kliešťami odstrihol koaxiálny kábel pre mikrovlnnú linku o dĺžke asi 3ma poškodil multioptický kábel pre pripojenie rádiových modulov, čím spôsobil výpadok telekomunikačných služieb spoločnosti ORANGE Slovensko a.s., až do opätovného spustenia prevádzky vysielača v čase o 12.47 hod. dňa 15.05.2021, čím poškodenej spoločnosti ORANGE Slovensko a.s., so sídlom Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, spôsobil škodu spolu vo výške 1.819,79 Eur podľa vyčíslenia škody.

2. Za to podľa § 286 ods. 2, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 7, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu

so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zároveň zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 5T/3/2021 zo dňa 16.12.2021, právoplatný dňa 25.02.2022 ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Obžalovanému uložil povinnosť uhradiť spôsobenú škodu poškodenej spoločnosti vo výške 1.819,79 Eur.

3. Proti tomuto rozsudku podal prokurátor odvolanie a to čo do výroku o treste. Uviedol, že (citácia): „S takýmto záverom súdu sa nestotožňujem, uvedený rozsudok vo výrokovej časti týkajúcej sa uloženia trestu odňatia slobody obžalovanému na dolnej hranici trestnej sadzby nepovažujem za zákonný a mám za to, že aplikácia ustanovenia § 38 odsek 7 Tr. zákona v danom prípade neprichádzala do úvahy z nasledujúcich dôvodov:

V prvom rade poukazujem na výkladové stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod TN 47/2020, v rámci ktorého došlo k formulovaniu nasledovne znejúcej právnej vety: „Po nadobudnutí účinkov nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, o nesúlade § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou s čl. 1 Ústavy SR, už nemôže nastať situácia, že by súčasné použitie § 38 ods. 4, ods. 5 alebo ods. 6 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Inými slovami, keďže po zrušení časti tzv. asperačnej zásady o zvyšovaní dolnej hranice trestnej sadzby už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý zvyšuje (už len) hornú hranicu trestnej sadzby s § 38 ods. 4 až 6 Trestného zákona, ktoré z tam uvedených dôvodov zvyšujú dolnú hranicu trestnej sadzby, je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení mohlo byť pre páchatel'a neprimerane prísne.

Ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona je tak po zverejnení označeného nálezů v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z. od 21. decembra 2012 obsolétne. Výklad zvolený v citovanej právnej vete nie je v rozpore s doslovným znením § 38 ods. 7 Trestného zákona (ktorý v zásade umožňuje preskúmať neprimeranú prísnosť trestu), ale ide o výklad, ktorý sa tohto znenia, rovnako ako účelu dotknutého ustanovenia pridriava (keďže takýto prieskum podmieňuje súčasným pôsobením účinkov podľa § 38 ods. 4 až 6 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona). Ide tiež o jediný ústavne akceptovateľný výklad, keďže ďalšia aplikácia § 38 ods. 7 Trestného zákona by po nálezů Ústavného súdu SR bola v rozpore s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy SR. V opačnom prípade by súdy umožnili preskúmať a prípadne modifikovať prísnosť ukladaného trestu u tých recidivistov, ktorí sa už v minulosti dopustili zločinu/obzvlášť závažného zločinu a u ktorých sa s ohľadom na ostatnú zbiehajúcu trestnú činnosť má postupovať aj podľa tzv. asperačnej zásady, kým u tých recidivistov (prípadne páchatel'ov, u ktorých prevažuje pomer priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona), ktorí sa ďalšej trestnej činnosti nedopustili, by to nebolo možné. Pri takomto výklade by vlastne ďalšie páchanie trestnej činnosti (odôvodňujúce postup podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona) bolo páchatel'ovi na prospech, čo je v zjavnom rozpore s ústavnoprávnou požiadavkou dbať na podstatu a zmysel obmedzenia základných práv a slobôd - v danom prípade práva na osobnú slobodu (k prednosti ústavno-konformného výkladu pred derogáciou práva vid' nálezů Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 15/98, z 11. marca 1999).“ V danom prípade súd pri určovaní trestnej sadzby síce použil ustanovenie § 42 ods. 1 Tr. zákona, ktorým sa zvýšila horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, avšak dolná hranica ostala nezmenená, teda nie je možné sa stotožniť s názorom súdu, že takto zvýšená trestná sadzba je pre páchatel'a neprimerane prísna. Súd tak pri aplikácii ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zákona a ustanovenia § 38 ods. 7 Tr. zákona mohol uložiť trest odňatia slobody v trvaní od 4 rokov do 10 rokov a 8 mesiacov, avšak ho uložil na samej dolnej hranici, teda okolnosť, že súd ukladal trest za viac trestných činov nebola pri takto uloženom treste vôbec reflektovaná. Tu mi nedá poukázať na modelovú situáciu, kedy by súd v prípade ukladania samostatného trestu ani nemohol uložiť trest na dolnej hranici trestnej sadzby, pretože by obligatórne musel aplikovať ustanovenie § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, teda by sa dolná hranica trestnej sadzby zvyšovala o jednu tretinu na 5 rokov a 4 mesiace. V danom prípade uvedeným postupom súdu tak paradoxne pri ukladaní súhrnného trestu bola použitá miernejšia trestná sadzba ako by bola použitá pri ukladaní samostatného trestu. Podotýkam že aplikácia ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona je odôvodnená tým, že obžalovaný bol doposiaľ 17-krát súdne trestaný. Mám za to, že uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby je tak neprimerane nízke a nezákonné s poukazom na to, že obžalovaný spáchal viac trestných činov (ukladanie súhrnného trestu) a súčasne bol v minulosti viac krát súdne trestaný. S poukazom na vyššie uvedené je možné konštatovať, že použitie ustanovenia § 38 ods. 7 Tr. zákona by bolo odôvodnené len podľa v minulosti účinnej právnej úpravy použitia tzv. asperačnej zásady, ktorá tak mala za následok zvýšenie tak hornej ako aj dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby. Podľa súčasnej platnej právnej úpravy však dochádza len k úprave hornej hranice trestnej sadzby, preto neprichádza k dvojnásobnej úprave tej istej (dolnej) hranice trestnej sadzby, ktorá by tak odôvodňovala použitie ustanovenia § 38 odsek 7 Trestného zákona.

Zároveň mám zato, že súd pochybil i pokiaľ neaplikoval ani ustanovenie § 37 písm. h) Trestného zákona. Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky S 1/2011 o nemožnosti súčasného použitia § 37 písm. h) a § 41 ods. 2 Trestného zákona malo svoje opodstatnenie len do prijatia nálezů Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, z 28. novembra 2012, ktorým Ústavný súd SR rozhodol, že ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ dňom vyhlásenia nálezů v Zbierke zákonov stráca účinnosť. Podľa súčasnej platnej právnej úpravy § 41 ods. 2 Trestného zákona dochádza len k úprave hornej hranice trestnej sadzby, preto neprichádza k dvojnásobnej úprave tej istej (dolnej) hranice trestnej sadzby tak, ako má na mysli predmetné Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ak potom súd priznal prirážajúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona jedná sa o pochybenie. V tejto súvislosti možno poukázať aj na stanovisko NS SR Tpj 47/2020, či rozhodnutie NS SR č. 1Tdo/36/2021 z 02.02.2022. Súd pri určovaní výmery trestu teda neaplikoval ustanovenie § 37 písm. h), písm. m) a § 38 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorých sa zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu na 5 rokov a 4 mesiace a uložil tak trest v trvaní 4 roky, ktorý považujem za nezákonný, v rozpore s ustanovením § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona. Z uvedených dôvodov preto navrhujem, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd s poukazom na ust. § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. poriadku vo veci sám rozhodol rozsudkom a uložil obžalovanému za spáchaný trestný čin primeraný, zákonný a spravodlivý trest, a to trest odňatia slobody, ktorý bude uložený pri zvýšenej dolnej hranici trestnej sadzby.“

4. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (ďalej aj len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodoval o odvolaní na verejnom zasadnutí. Prokurátor zotrval na podanom odvolaní. Obhajca obžalovaného mal za to, že odvolanie nie je dôvodné, okresný súd bol oprávnený využiť uvedené ustanovenia Trestného zákona, vždy je povinný prihliadať na prísnosť trestu. Obžalovaný sa pridržel toho, čo povedala jeho obhajkyňa.

5. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

2) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v po-trebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť na-padnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

d) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, naj-mä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo prá-vo obhajoby,

e) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

f) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých ob-jasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

g) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

h) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

i) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané

v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

6. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

7. V prvom rade je potrebné uviesť, že odvolací súd sa (vzhľadom na odvolanie prokurátora čo do výroku o treste) meritorne zaoberal len preskúmaním napadnutého výroku o treste.

8. Odvolací súd konštatuje, že napadnutým rozsudkom bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody, pri zohľadnení prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, a s použitím § 38 ods. 7 Trestného zákona, čo okresný súd odôvodnil tým, že uloženie trestu vo výmere, ktorá je určená zvýšením trestnej sadzby z dôvodu prevyšujúceho pomeru prirážajúcich okolností a ukladaním zvýšeného súhrnného trestu, je pre obžalovaného neprimerane prísne.

9. Vo vzťahu k rozhodnutiu o treste uviedol prokurátor dve námietky, a to prvú ohľadom obsolétosti ustanovenia § 38 ods. 7 Trestného zákona účinného v čase, kedy bolo rozhodované okresným súdom o ukladaní trestu, a druhú ohľadom nepriznania prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona.

10. K zisteniu existencie a pomeru poľahčujúcich a prirážajúcich okolností sa prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyjadril len vo vzťahu k ustanoveniu § 37 ods. 7 Trestného zákona (účinného v čase, kedy bolo rozhodované okresným súdom o ukladaní trestu), a to len v rozsahu ako je uvedené vyššie, v odseku 8 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

11. Postup prvostupňového súdu pri „nepoužití“ ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona, teda pri nezohľadnení prirážajúcej okolnosti spáchania viac trestných činov, bol správny. Keďže obžalovanému je ukladaný súhrnný trest aj za použitia tzv. asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona, je vylúčené priznanie uvedenej prirážajúcej okolnosti, nakoľko obžalovanému je už spáchanie viacerých trestných činov (zločinu a prečinu) „zohľadnené“ v tom, že je upravovaná trestná sadzba a to zvyšovaním jej hornej hranice. V opačnom prípade by prišlo k porušeniu zásady ne bis in idem, ktorá vylučuje ukladanie trestu za opätovného pričítania tej istej okolnosti v neprospech obžalovaného.

12. Čo sa týka námietky prokurátora k nesprávnemu použitiu ustanovenia § 38 ods. 7 Trestného zákona (účinného v čase, kedy bolo rozhodované okresným súdom o ukladaní trestu), táto je dôvodná, pričom s argumentáciou prokurátora v podanom odvolaní v tejto časti je možné sa stotožniť.

13. Dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku v napadnutej časti je však v prvom rade tá skutočnosť, že od 06.08.2024 nadobudol účinnosť zákon č. 40/2024 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v znení uznesenia Ústavného súdu SR, uverejneného pod č. 41/2024 Z.z..

14. Novelizácia Trestného zákona sa dotkla aj ustanovení, ktoré bolo potrebné v tomto prípade aplikovať pri rozhodovaní o treste pre obžalovaného. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

15. Postupujúc podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona odvolací súd dospel k záveru, že použitie ustanovení Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, je pre obžalovaného ako páchatel'a trestnej činnosti priaznivejšie, ako použitie Trestného zákona účinného v čase, keď spáchal trestný čin.

16. V prípade obžalovaného bolo vykonaným dokazovaním zistené, že pri rozhodovaní o treste je potrebné zohľadniť mu jednu prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, teda, že už bol za trestný čin odsúdený. Poľahčujúcu okolnosť súd nenašiel. Pri prevahe prirážajúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami bol povinný súd podľa Trestného zákona v znení účinnom do 06.08.2024 uplatniť ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona a na základe neho upraviť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, v tomto prípade trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 286 ods. 2 Trestného zákona, tak, že túto dolnú hranicu zvýši o jednu tretinu. Zároveň mal súd zohľadniť, že odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, teda ukladať súhrnný trest, pričom mal postupovať podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Vzhľadom na ukladanie trestu za zločin (v prejednávanej trestnej veci) a za prečin (skoršie odsúdenie za prečin v súbahu), mal postupovať podľa § 41 ods. 2 Trestného

zákona podľa ktorého ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprisnejšie trestného o jednu tretinu.

17. Podľa ustanovenia Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, aplikujúc ustanovenia § 36 až 38 Trestného zákona, sa obžalovanému síce rovnako zohľadňuje iba jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (toto ustanovenie nebolo novelizáciou Trestného zákona dotknuté), avšak neaplikuje sa vyššie uvedené ustanovenie Trestného zákona, ktoré prikazuje zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Prevažia priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami, nemá v prípade posudzovania trestného činu, ktorý je zločinom (§ 11 ods. 2 Trestného zákona) podľa Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 žiaden vplyv na určenie výšky dolnej hranice trestnej sadzby, v rámci ktorej súd ukladá trest. Trestný zákon v znení účinnom od 06.08.2024 neobsahuje ustanovenie, ktoré by v prípade spáchania zločinov (prípadne zločinu a prečinu) prikazovalo zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností.

18. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ by odvolací súd postupoval podľa znenia Trestného zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, postupoval by na rozdiel od okresného súdu tak, že by uplatnil by ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona a dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenú v ustanovení § 286 ods. 2 Trestného zákona vo výške 4 roky by zvýšil o jednu tretinu z rozdielu hornej a dolnej hranice zákonom ustanovenej sadzby. Následne by upravoval hornú hranicu v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 a 42 ods. 1 Trestného zákona. Trest by potom ukladal v trestnej sadzbe so spodnou hranicou 5 rokov a 4 mesiace. Podľa znenia Trestného zákona účinného od 06.08.2024 súd obžalovanému ukladá trest v rámci sadzby uvedenej v § 286 ods. 2 Trestného zákona, resp. v rámci trestnej sadzby so spodnou hranicou 4 roky, pretože – ako už bolo uvedené vyššie - neobsahuje ustanovenie, ktoré by v prípade spáchania zločinov prikazovalo zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností. Pri konkurencii dvoch znení ustanovení Trestného zákona, ktoré rôznym spôsobom upravujú stanovenie trestnej sadzby, v rámci ktorej súd ukladá trest, je pre páchatel'a priaznivejšie to ustanovenie Trestného zákona, ktoré súdu umožňuje páchatel'ovi trestnej činnosti uložiť trest odňatia slobody, ktorého dolná hranica je nižšia.

19. Preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám rozhodol vo všetkých výrokoch, nakoľko boli na takýto postup splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

20. O treste pre obžalovaného rozhodol s použitím ustanovení § 36 až 38 Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024. Pokiaľ ide o druh trestu a spôsob jeho výkonu, v týchto otázkach odvolací súd napriek okolnostiam správne zisteným už okresným súdom, a teda že obžalovaný je niekoľkonásobný špeciálny recidivista (majetkovej trestnej činnosti), vo vzťahu k výške trestu vychádzal z toho, že trestná sadzba, v rámci ktorej ukladá obžalovanému trest odňatia slobody, sa oproti napadnutému rozsudku zmenila v prospech obžalovaného, keď dolná hranica trestnej sadzby určená podľa ustanovení Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 je 4 roky. Aj keď je upravená horná hranica trestnej sadzby 10 rokov a 8 mesiacov, rozhodol odvolací súd o uložení trestu odňatia slobody v rovnakej výmere ako bol uložený napadnutým rozsudkom. Na dosiahnutie účelom trestu, ktoré sleduje ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona, považoval za zákonné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, ktoré podľa názoru súdu je spôsobilý naplniť účel ochrany spoločnosti pred obžalovaným, ako recidivujúcim páchatel'om trestnej činnosti tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Sekundárne má uložený trest aj účel takzvanej generálnej prevencie, teda ambíciu odradiť iných od páchania trestných činov.

21. V prejednávanej príhode dospel krajský súd k záveru, že u obžalovaného na jeho potrestanie postačí uloženie trestu vo výmere zodpovedajúcej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Táto v prípade trestného činu poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 ods. 2 Trestného zákona (ako kvalifikovaná skutková podstata) vyjadruje svojou výškou význam chráneného záujmu, ktorým je záujem spoločnosti na ochrane prevádzky všeobecne prospešných zariadení uvedených v Trestnom zákona v ustanovení § 286 ods. 1 pod písmenami a) až g) a iných podobných všeobecne prospešných zariadení pod písmenom h). Zásady ukladania sankcií však spočívajú v tom, že tieto sa ukladajú nielen s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného ale aj na osobu páchatel'a a jeho pomery. A v rámci individualizácie trestu krajský súd zohľadnil, že obžalovaný sa doposiaľ nedopustil zločinu, ani majetkového. Represívna funkcia trestu bude splnená, teda obžalovanému bude zabránené v páchaní ďalšej trestnej činnosti nie zanedbateľnú dobu štyroch rokov.

22. Zároveň v rámci ukladania súhrnného trestu zrušil výroky o treste uloženom obžalovanému vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Galanta, keďže bol v uvedenom konaní uložený trest za skutky spáchané v súbehu s prejednávaným skutkom.

23. Krajský súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v predchádzajúcich desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.